

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον ποῦχει γρόσα.

Δευτέρα Νοεμβρίου,
μηνὸς ὀλίγον κρύο.

Δέκατον κι' ὄγδοον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐβδομήντα τέσσαρα κι' ἑπτακόσ' ἀκόμη,
ψηφοφόρους 'γέμισαν γειτονιαῖς καὶ δρόμοι.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος,**

Φ.— Νὰ ψηφίσῃς, βρέ χαζέ,
τὸν Ἀλέκο τὸν Σκουζέ,
ποῦναι πρῶτος νοικοκύρης, ποῦχει γῶσι, ποῦχει τρόπους,
κι' ἀγαπᾷ καὶ προστατεύει τοὺς ἐργατικούς ἀνθρώπους.

Διπλωμάτης ἀπὸ σπῆτι
δὲν βαστᾷ 'ψηλὰ τὴ μύτη,
κι' ἂν τοῦ πέση, μπεχλιθάνη,
σκύβει κάτω καὶ τὴν πιάνει.

Τραπεζίτης μὲ σαλόνια
κι' εὐγενὴς μὲ μπαρμπετόνια
ἔχει σύμβολόν του μόνον ἐργασίαν διαρκῆ,
κι' οὔτε γίνεται τσιμποῦρι, μήτε σκόλοψ ἐν σαρκί.

Τοῦτος δὲν 'μιλεῖ πολλὰ,
'λίγα λόγια καὶ καλὰ,
ξάστερα καὶ στρογγυλὰ.

Δὲν παθαίνει ὑστερισμούς,
μήτε σκουίζει μὲ φωνάρις
γὰρ τοῦ Κράτους τοὺς θεσμούς
κι' ἄραις μάραις κουκουναράις.

Στὸ στομάχι τοῦ καθίζουν χασομέρηδες ἀργοί,
τῆς Καβάλλας καὶ τῆς Εἰρήνης τὰ καπνὰ καλλιεργεῖ,
καὶ σοῦ δίνει, Περικλέτο,
μυρωδάτο τσιγαρέτο,
ποῦ τὸ χνώτο σου μυρίζει καὶ 'στὰ μάτια τὸν κυττᾷ,
κι' ἄλλο δεύτερο καὶ τρίτο τσιγαρέτο τοῦ ζητᾷς.

Στὴν πα καὶ 'στὸ ξαναλέω... ψηφίσε τον, στραβοκάνη,
τὸν Ἀλέκο σοῦ συστήνω,
καὶ σὰν 'βγῇ θὰ τοῦ προτείνω
Πρόξενο μὲς 'στὴν Ἀθῆνα δίχως ἄλλο νὰ σὲ κάνη.

Π.— Μ' αὐτὰ ποῦ λές γὰρ τὸν Σκουζέ νομίζω κι' ὑποθέτω
πῶς 'πῆρες δυνατό παρὰ...

Φ.— Τὸ 'βρῆκες, Περικλέτο.

Πέντε πεντακοσάρικα τοῦ 'πῆρα μετρητὰ
κι' ἔλα καὶ σὺ τὰ δύομισι νὰ πάρῃς ἀπ' αὐτὰ.

Π.— Σ' ἐμένα τέτοια μὴν πούλῃς, βεβαίως κάτι 'πῆρες,
καὶ μὴ μοῦ φέρνῃς γύραις.

Φ.— Σιγὰ σιγὰ, βρέ Περικλῆ, κενεῖς μὴ μᾶς ἀκούσῃ.

Π.— Ἄν δὲν μοῦ δώσῃς τὰ μισὰ δὲν θὰ σ' ἀφήσω μοῦσι.

Φ.— Μὴν κάνῃς ἔτσι, παλαβέ,
μὴ τσαμπουνᾷς, βουβάσου...
πλησίασε, μολὼν λαβέ,
νὰ πέντε 'στὰ στραβά σου.

Πῶς σ' ἐγέλασα καὶ πάλι, πῶς σὲ 'πῆρα 'στὸ μεζέ,
δωρεὰν ὑποστηρίζω τὸν Ἀλέκο τὸν Σκουζέ,
κι' ὅταν ἄνθρωποι δὲν βγαίνουν σὰν καὶ τοῦτον, κουρελῇ,
τότε ρήγανη νὰ βάλῃς μὲς 'στοῦ Κράτους τὴ Βουλὴ.

Τὸν Δραγούμη νὰ ψηφίσῃς... σὲ παρακαλῶ, τὸ θέλω,
πρῶτο σὼι μὲ τὸ μοῦσι καὶ μὲ τὸ 'ψηλὸ καπέλο,
ποῦναι μαχητὴς σπουδαῖος
καὶ στωμύλος καὶ ραγδαῖος,
κι' ὑποδέχεται μὲ τρόπο 'στὸ γνωστό του τὸ σαλόνι,
καὶ πηγαίνει τόσος κόσμος, ὅπου δὲν χωρεῖ βελόνι.

Τὸν Δραγούμη νὰ ψηφίσῃς, ποῦ σηκώνεται καὶ τρέχει
μὲ τὴν πρώτη χαρκαυγή,
μὰ κι' ἂν δὲν τοῦ δώσῃς ψῆφο, τὴν ἀνάγκη σου δὲν ἔχει,
πρῶτος βουλευτὴς θὰ 'βγῇ.

Ψήφισε καὶ τὸν Ράλλη,
τὸν τόσον προσφιλῇ,
χωρὶς τὸν χρυσομάλλη
δὲν γίνεται Βουλὴ.

Ὁ Ράλλης... εἶναι περιττὸν συστάσεις νὰ σοῦ κάνω,
θὰ τὸν ψηφίσῃς βέβαια καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ψηφίσε τὴν ρεπούμπλικα, τὸ μπλε μαρὲν σακάκι,
ξέρεις πῶς παίζει καὶ μπεζίι, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ σκάκι,

κι' οὔτε χαρίζει κάστανά σε κάθε φαμφαρόνο,
κι' ἐδῶ καὶ σ' ὅλας τῆς μεριάς
ἔχει μεγάλας κουμπάρικες,
καὶ πάντα βγαίνει βουλευτὴς μὲ τοὺς κουμπάρους μόνο.

Τοῦτος ἔχει, Περικλέτο, προτερήματα περίσσια,
τιμιότης ὅσο πέρνει, τζάμπια δίκαια καὶ βαπτήσια,
καὶ βαπτίζει καὶ μυρώνει, κι' ἄρα ζήση καὶ μὴ ζήση...
ὁ κουμπάρος τί θὰ κάνη;... τὸν νωνὸ θὰ τὸν ψηφίσῃ.

Ἄλλὰ σὰν νὰ μὴ τοῦ φθάνουν τόσα νήπια καὶ βρέφη
σὰν Ἀρνώτης Λεωνίδας καὶ κοπάδια σκύλων τρέφει,
καὶ ποτέ σου δὲν τὸν βλέπεις νὰ πηγαινὴ σε δουλειὰ
δίχως πίσω του νὰ σέρνῃ δὴδ τοῦλάχιστον σκυλιά.

Κι' ὅταν ἔγινε καὶ τοῦτος Κυβερνήτης πρὸ καιροῦ
στὰς ἡμέρας τοῦ πολέμου, τοῦ τοποῦτον φλογεροῦ,
εἶχε στὰ συμβουλιά του μὲ τοὺς Ὑπουργοὺς τοὺς φίλους
καὶ δὴδ τρεῖς πιστοὺς τοῦ σκύλου.

Κι' ἂν τὸ παιδί τὸ προσφιλὲς τῶν νέων Ἀθηναίων
τρέφῃ στοργὴν ἀληθινὴν στὸ γένος τῶν κυνῶν,
μὰ δὲν τὰρέσουν παντελῶς πατέρες κυνικοὶ
κι' ἔμεινε σὺφ καὶ βερεσὲ μὲ τὴν πολιτικὴν,
καὶ πάντοτε σιχίνεται ρουσφετιλῆδων πάχος,
κι' ἀπόδειξις πὼς ἔμεινε μὲς στὴ Βουλὴ μονάχος,
κι' ἂν τῶρα ἔρχεσε κι' αὐτὸς κακιδώματα μεγάλα
κι' ἀγάπησε μὲ τὸν παπποῦ κι' ἔγιναν μέλι γάλα
σὰν Ὀδοιπὸρος καὶ Ραλλοῦ, κανεὶς ἂς μὴν ξεχάνῃ
πὼς κινδυνεύουν οἱ θεσμοί... τί διάβολο νὰ κάνῃ!

Ὅμως καὶ τὸν Νικολάκη νὰ ψηφίσῃς τὸν Λεβίδη,
πούχει γλῶσσα σὰν ψαλλίδι,
κι' εἶναι γιὰ τοὺς ψήφους μάνα
καὶ σπουδαία μαλαγάννα.

Σὲ πολλοὺς καὶ τοῦτος κάνει δωρεὰν τὸν δικηγόρο,
κι' ἔχει μνήμη τοῦ δικόλου, δὲν ξεχάνει ψηφοφόρο,
κι' ὅλο γραμματάκι στέλλει,
ποῦναι ζάχαρι καὶ μέλι.

Κι' ἂν μπόρῃς μὴ τὸν ψηφίσῃς... μὲς στὴ σπητὶ του σὲ βάζει,
κι' ἀρχινᾷ, βρὲ Περικλέτο, τοὺς θεσμοὺς νὰ σοῦ διαβάξῃ,
κι' ἐν γωνίᾳ ράβδον ἔχει
κι' ἂν πῆς ὅχι σοῦ τῆς βρέχει.

Τὸν Νικολάκη ψήφισε, πέρνει πολλῶν ἀέρα,
κι' ἐπὶ τὸ βῆμ' ἀνέρχεται μετ' ἀστραπῶν καὶ κρότων,
κι' ἂν λέγεται Καραμπουρνούς καὶ κιτρινογούστρα,
μὰ πάντα μένει τῆς Βουλῆς παράγων ἐκ τῶν πρώτων.

Νὰ ψηφισθῇ κι' ὁ Σμόλενις, γενναῖος στρατιώτης
μὲ χαρακτηριστὰ πρῶτης,
ποῦ μὲ τὸ σῖγμα καὶ τὸ νὶ στὸ τότε πατατράκα
τοῦ τᾶψαλλε τοῦ Σαβδάθ, τοῦ γέρο-Σακαράκα.
Κι' ἂν ἔβγῃ γὰρ χατῆρι του θὰ ρίξω κι' ἕνα σμπάρο...
μὴ λησμονῇς τὸν Σμόλενις, τὸν ἔχω καὶ κουμπάρο.

Οὐ μὴν πιστεύω, Περικλῆ, τοῦ δρόμου παληοκάνατο,
πὼς καὶ τὸν Ἀγγελόπουλο θ' ἀσπρίσῃς τὸν Ἀθάνατο,
φίλος κι' αὐτὸς ἐκαίρετος κι' ὑπόσχεται νὰ δράσῃ,
καὶ δῶσε του τὴν ψῆρο σου χωρὶς νὰ σὲ κερᾷ.
Μὰ καὶ τὸν Κῶστα ψήφισε, τὸν νέο Χριστοφῆ,

γνωστὸν τοῦ Δήμου Σύμβουλον, μετρίως εὐταχῆ,
ποῦ καὶ σκονίστρας λέγεται, γιὰτὶ - νὰ τὸν γράψω -
δὲν θέλει στὸ κατάβρεγμα θαλάσσιο νερό.

Θέλω τοὺς ἄσπρους ψήφους σου νὰ δαπανᾷς ἀνάται,
καὶ στὸν ἀνδρεῖον μαχητὴν καὶ στὸν δειλὸν φονεῖ.
Μὰ τί σοῦ λέει, Περικλῆ, κι' ὁ Βεζανῆς ὁ Σότος,
τῶν ἐργατῶν συνήγορος, πούχει καὶ τὴν Πηγὰδα,
καὶ πατριώτου φρόνημα καὶ στοχασμὸν ταχύν
καὶ μένος φιλοπόλεμον στὸ κοκορομαχεῖν;
Λοιπὸν τὸν Σότο ψήφισε, καὶ πρόσεχε μὲ σκέτο
στὸ παίζιμο τῆς ἐκλογῆς νὰ μὴν τὸν φέρῃς τέτοιο.

Ἐμπρός, ἀργὸς μὴν κάθεσαι καὶ σύ, τεμπελαναῖ,
σῆκω μὲ νέα σύμβολα νὰ χάσκῃς κεχηναῖος,
μὰ ψήφισε, παρακαλῶ, καὶ τὸν Καλλιφρονᾶ,
ποῦναι παιδί τῆς μπάτσικας κι' ἱππότης Ἀθηναῖος,
καὶ τὸνομά του, Περικλῆ, γνωστὸ στὴν κοινωνία,
φέρνει τὸν νοῦ μου πάντοτε μὲς στὴν Καλλιφρονία.

Καὶ τὸν Γιάγκο Πεσματζόγλου νὰ ψηφίσῃς, βρὲ βουδῖ,
πούχει Τράπεζα μεγάλη,
καὶ μὰς κάνει πὼς δὲν θέλει τύρην ἐκλογῶν ματαῖων,
κι' ἔκτισε στὸν Φαληρέα τὸ περίφημον Ἀκταῖον,
κι' ἂν καὶ τοῦτος ἐπιτύχῃ, τότε θὰ τοῦ πῶ, ρὲ βλάδι,
σὲ πολλὰ νὰ σὲ συνδράμῃ,
καὶ χωρὶς λεπτὸ νὰ δίνῃς μὲς στ' Ἀκταῖα νὰ κουρᾷ,
κι' ἔξω φτώχεια νὰ φωνάζῃς,
καὶ στὴν Τράπεζα νὰ μπαίνῃς μὲ σπιθόβολη ματαῖα
καὶ νὰ πέρνῃς ὅ,τι θέλεις, ἢ στερλίναις ἢ χαρτιά.

Πλὴν ὅλοι νὰ ψηφίσετε νυχθημερὸν φωνάζω
πρῶτον τοῦ Δήμου Σύμβουλον, τὸν Χρῆστο τὸν Βουρῆ.
Κι' αὐτὸς ὁ Χρῆστος ἄχρηστος δὲν φαίνεται παράγων
εἰς τὸ χαρτοβασίλειον ἡμῶν τῶν θεσμοφάγων,
κι' ἦταν μικρὸς κι' ἐγέρχεσε μέσα στὴν Ἑθνική,
κι' ἂν ἐπιτύχῃ πίστωσι θ' ἀνοίξωμε κι' ἐκεῖ,
κι' ὅλων σχεδὸν τῶν Τραπεζῶν θὰ πιάσωμε τὰ πόστα
καὶ τὸν Κανάρη ψήφισε, μὰ καὶ τὸν Γιαννηκώστα,
ποῦ στὸ πολέμου τὸν καιρὸ ποτέ δὲν τὸ ξεχάνω
πὼς τίμησε τὸ ξίφος του καὶ μὲ τὸ παρχαπάνω.

Ψήφισε τὸν Φλογαίτη τὸν ἀποκεντρωτικό,
πούχει φρόνιμο κεφάλι καὶ καστόρι μαλακό.
Καὶ τὸν Παπαβασιλείου τὸν γιατρὸ νὰ τὸν ἀσπρίσῃ,
τοῦτο μόνος θὰ τὸ κάνῃς μύλις πᾶς καὶ τὸν γνωρίσῃ.
Δῶσε καὶ τοῦ Μουτσοπούλου τοῦ Θανάση, βρὲ σολῆ,
πούχει τόση καλὸσύνη, μπάρμπα-ντόρο καὶ γαλιζά.

Ψήφισε καὶ τὸν Ρετσίνα, βιομήχανο μεγάλο,
καὶ τῆς φάμπρικας του ρούχα θὰ σοῦ στείλῃ δίχως ἄλλο.
Ψήφισε καὶ τὸν Μάκ-Δούαλ, ἂν δὲν εἶσαι κουνενί,
ἀτμοπλοῖων διορθῶναι χαλασμέναις μηχαναῖς,
κι' ἂν ὁ μύλος τοῦ καφφέ καμμιὰ μέρα σοῦ χαλάσῃ
στὸν Μάκ-Δούαλ νὰ τὸν πᾶς δωρεὰν νὰ σοῦ τὸν φρεζά.

Τέλος πάντων, Περικλέτο, δίχως νὰ πολυλογῶ,
ψήφισε καὶ τὸν Σμόλενση, τὸν γενναῖο στρατηγὸ.
Καὶ προφορικῶς κι' ἐγγράφως τὸν Σμόλενση σοῦ συστήνω,
μὴν ξεχνᾷς τὸν στρατηγὸ μακ, μὴν ξεχνᾷς τὸ Βελεστῖνα.

Σῆκω λοιπὸν, τεμπελαναῖ,
καὶ μὴν ἀπλώνῃς τραχανᾶ.
Σαλόνι θάβρῃς ἀνοικτό,
σῆκω νὰ δῇς τὴν ἐκλογή,
σῆκω νὰ πᾶμε στὸν Μικτό,
νὰ πᾶμε καὶ στὸν Ἀμιγῆ.
Μὴ μὲ θυμῶνῃς, ἀδελφέ,
μοῦπαν πὼς δίνουν καὶ καφφέ.

Σῆκω γρήγορα νὰ πᾶμε καὶ στοὺς τρεῖς συνδυασμούς...
πᾶμε καὶ στοῦ Θεωδώρακη νὰ μᾶς πῇ γιὰ τοὺς θεσμοὺς.

Ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνουν
καὶ στὸν παπποῦ πηγαινούν.

Βαστώντας μία κάλπη στὸνα χέρι
καὶ στ' ἄλλο τὸ Κορδόνι κι' ἕνα κλήμα,
τὸ βῆμα τῆς τὸ πλάνον περιφέρει
τοῦ γέρου θεσμοφύλακος ἡ λίμα.

Τὴν πάει κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα,
κόμπασε, τοῦ φωνάζουνε, πατέρτα,
καὶ λέν γιὰ τὴν γρητὰ Κορδονομάννα
πὼς σκοδρα θὰ τὰ βρῇ στὴ Δημητσάνα.

Τὴν πάει μὲς στ' Ἀνάπλι, στὴν Χαλκίδα...
σὰν λέγῃς ἐπουράνιος θεοῦτης
ἔχεις τὴν οἰκουμένη γιὰ πατρίδα
κι' εἶσαι τῆς κάθε πόλεως δημότης.

Ποιὸς ἔχει σὰν καὶ τοῦτον τέτοια τύχη
νὰ γίνεταί τῆς ἐριδος τὸ μῆλον;
πάει νὰ τὴν ἐκθέσῃ καὶ στὰ τείχη
τῶν εὐκλεῶν Θηβῶν τῶν ἐπταπύλων.

Ποιὰ πόλις εὐγενὴς δὲν περιθάλλει
τοῦ Σαβδάθ τοῦ πλάνητος τὴν κάλπη;
ποιὸς τόπος τῆς Ἑλλάδος καὶ ποιὸς δῆμος
τὸν Θεωδωρῆ δὲν δέχεται προθύμως;

Ψάλλει κι' ὁ Περικλῆς τὸν Θεωδώρακη,
πούγινε γεωργὸς μὲ κοντοβράκι.

Π. — Ὡς τὸν Περιπλανώμενον ἐδῶ κι' ἐκεῖ πλανᾷσαι,
δὲν θέλεις μόνον βουλευτὴς τῆς Γορτυνίας νάσαι.
Θέλεις νὰ γίνῃς πολλαπλοὺς καὶ θὰ γενῇς βεβαίως,
Κορδοναρούμπαρέ μου,
γιὰ νὰ ζητῇς ὡς Χαλκιδεὺς, Γορτύνιος, Θηβαῖος,
εὐθύνας τοῦ πολέμου.

Τὴν πλανωμένην κάλπην σου τιμῶ καὶ μεγαλύνω
 καὶ ἐμπρὸς ὅτ' ὁ πολυπρόσωπον τὰ γόνατά μου κλίνω.
 Ἄς εἰμποροῦσαι τετραπλοῦς νὰ βγαίνῃς Θεοδωράκης,
 Κορδόνι τέσσερης φοραῖς καὶ γεωργὸς τετράκις.

Καὶ μέσα καὶ ἔξω τῆς Βουλῆς
 τετράκις νὰ μᾶς ὁμιλῇς
 περὶ θεσμῶν, συντάγματος, καὶ βιομηχανίας,
 καὶ ὅλον τὸ βῆμα νὰ βροντᾷ
 ὅταν βροντῶδης θ' ἀπαντᾷ
 ὁ τῆς Χαλκίδος Θεοδωρὸς πρὸς τὸν τῆς Γορτυνίας.

Φ. — Καὶ ἐμπρὸς τῶν Τούρκων καὶ τῶν Βουλγάρων
 νὰ λές με στόμφον γλωσσῶν τεσσάρων
 πῶς δὲν σ' ἀρέσει κανέναν πλέον
 πολέμου σάλος καὶ λόγχη καὶ αἶμα,
 τώρα θὰ γίνῃς εἰρήνης λέων
 καὶ ἀστραπηθόλον δὲν θάχῃς βλέμμα.

Τώρα Κορδόνι καὶ κλῆμ' ἀμπέλου
 καὶ μία τσάπα ὅσ' ἡν καθε χέρα
 θάβῃ τοῦ θεοῦ Κορδοναρέλου
 σύμβολον νέον, μόνῃ παντιέρα.

Ἡ τροπαιοῦχος ἡ Θεοδώρα
 τὴν ἄλλην ἄκρη θὰ πιάσῃ τώρα.
 Δὲν θὰ πατήσῃ γειτόνων κάπα,
 καὶ θὰ ῥωτοῦνε πουλιὰ τοῦ Μάρτη
 πῶς γεωργίας ἔγινε τσάπα
 τὸ μέγα ξίφος τοῦ Μποναπάρτη.

Π. — Τώρα θὰ γενῇς ἀρνάκι
 ὅσ' ἡν εἰρήνης τὸ κονάκι.
 Τώρα Σαββαῶθ με γέλοιον
 καὶ χωρὶς ἐλλείμματα,
 τσάπαις, ἄροτρα, καὶ ἀμπέλια
 καὶ κισσοὶ καὶ κλήματα.
 Τώρα Δήμητρα καὶ Βάκχος καὶ θηρίο ὅτ' ὁ κλουβί...
 χαῖρε, Βάκχε, Βάκχε· εὐοί.

Ἦρ' ἔστιν τὸ κληματόφυλλον
 καὶ ἔγινες εἰρηνόφιλον
 καὶ ἐργατικὸ Κορδόνι,
 μῆλον μου καὶ κυδῶνι.

Τώρα δὲν θέλεις στρατηγούς,
 καὶ ἀτέλειαν σ' ἀμπελουργούς
 ὑπόσχεται στωμύλο,
 κυδῶνι μου καὶ μῆλον.

Τώρα μόνο τὴ Λαμπρὴ θὰ μᾶς ρίχνῃς λίγα συμπάρα,
 Κόρδονο δὲν θὰ σὲ λέν καὶ Κορδονοκαλουμπάρα,
 τώρα θάσαι Κορδονέλι καὶ Κορδονοκακακάκι,
 καὶ γιὰ κράνος σου θὰ βάζῃς τὴ σκουφίτσα τοῦ Ρικάκη,
 θὰ φροντίζῃς νὰ ξεραίνῃς ἔλῃ, βάλτους, καὶ ποτάμια,
 καὶ χωρὶς ἀρμάτων κρότο
 θὰ καλλιεργῇς τὸ πράσσο, θὰ καλλιεργῇς τὴ μπάμια,
 τοὺς θεσμούς καὶ τὸ καρότο,
 καὶ ἀραπόσταρα θὰ τρῶς ἀπ' ἐκεῖνα τοῦ γαλάτου
 πρὸς αἰδίων τιμὴν γεωπόνου Στρατηλάτου.

Φ. — Ὁ περάσας ὅτ' ὁ Τατοῖ δωρεᾶν τὸ καλοκαίρι,
 ὁ καλὸς σου κύρ Ἀλέκος, ὁ Ζαχάρης τὸ ξεφτέρει,
 καὶ ἡ τῆς εὐμενεῖας ἀπολαύσασα σιγή,
 ἔφαγε προχθὲς καὶ πάλι τὸ Παλατιανὸ φαγί.

Ἐσύ, γέρο, κάθε τόσο ταξιδεύεις με χειμῶνας
 καὶ γιὰ τοὺς θεσμούς ἰδρώνεις,
 καὶ ἐντοσούτω τρωγοπίνει δι' ἐξόδων τῆς Κορώνης
 ὁ λαλίστερος κορώνης.

Μὲ τὸ μέτρημα τῶν φίλων πολυμέριμος τυρβάζει,
 κάπποτ' ἕκαστὸ τοὺς βρίσκει, κάπποτε διπλοῦς τοὺς βρίσκει,
 καὶ ὕστερα, καθὼς μᾶς λένε, ξεσκοτίζει τὸ μεγάλο του
 με φραντζέζικα ρωμάντζα ... τόση δρᾶσις σὲ καλὸ του.

Χορτασμένος ἀπὸ δεῖπνα καὶ κατάμεστος τιμῶν
 τώρα γράφει, τώρα σβύνει, καὶ ὄνειρεύεται καὶ κόμμα,
 πλὴν ὁ Κόντης, ἡ Χρηστὶνα τοῦ μουγγοῦ καὶ ὁ κηδεμὴν
 ψιθυρίζει ὅτ' ὁ Ἀλφόνσον· εἶσαι νήπιον ἀκόμα.

Τώρα πάλιν, γεωργέ, τῶν ἀμπελουργῶν Σωτήρα,
 με γιαντροὺς καὶ με κουρεῖς βάζεις πλώρη γιὰ τὴ Σῶρα,
 ὅμως με τοὺς Συριανοὺς πρόσχε νὰ μὴν ξεχάσῃς
 καὶ λουκούμια φᾶς πολλὰ καὶ μᾶς κακοστομαχιάσῃς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 καὶ ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὡ Μοῦσ' ἀηδονόστομη, βοήθησε νὰ ψάλλω
 καὶ τὸν Ἀηδονόπουλον, τὸν ράπτῃ τὸν μεγάλο,
 τοῦ νέον οἶκον ἵδρυσεν ἐμποροραπτικόν,
 παρόμοιον καὶ ἐφάμιλλον τῶν Εὐρωπαϊκῶν,
 μέγαρον πλούτου πάγκαλον καὶ τέχνης αἰδίου,
 πενήντα τέσσερ' ἀριθμὸς ὅτ' ὁ δρόμον τοῦ Σταδίου.
 Δύο δὲ κόπτας ἔφερε γιὰ τοῦτο πρὸς μεγάλο,
 Ἄγγλο γιὰ τοὺς κυρίους μας, γιὰ τῆς κυρίας Γάλλο,
 γιὰτὶ καὶ τμήμα κυρίων θάχῃ περικαλλεῖς,
 ὅπου τσακίστρας εἰς αὐτὸ θὰ ράβωνται πολλαῖς.
 Γλωσσῶν Πανεπιστήμιον παρόλ ντ' ὄνερ θὰ γένῃ,
 κάθε νεώτατος συρμός κορδόνι θὰ πηγαίνει,
 σμόκιν ἐδῶ, μπέρταις ἐκεῖ, δὴ κόπταις καὶ δὴ γένῃ,
 ἕνας μικτὸς συνδυασμός ἐκεῖ θὰ μπαινοβγαίνει,
 μὰ πίστωσης δὲν δίδεται καὶ μερικῶς καὶ ἐν γένει.

Σπίτ ἱγγλὶς; κομπρενέ φρανσέ;
 μουσιού, μαντάμ, νὸ βερεσέ.

Ὅτ' ὁ δρόμον τοῦ Σταδίου καὶ αἶζων εἰκοσιτρία,
 κατάφωτος καὶ μέγας καὶ ὅλος κοκεταρία
 οἶκος βασιλικὸς
 καὶ ἐμποροραπτικὸς

τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαϊωάννου,
 τοῦ ἠγνώρισε τὸ γούστο κάθε πρωτευουσίου.
 Αὐτὸς δὲν φέρνει κόπτας ἐκ τῆς Εὐρώπης ξένους,
 τὸ κόπτειν καὶ τὸ ράπτειν εἶναι δουλεῖα δική του,
 καὶ ἔχει πελάτας τόσοις κατενθουσιασμένους
 καὶ με τὸ κόψιμό του καὶ με τὴν ραπτική του.
 Καὶ τρέχουν ἐκλεκτοὶ σ' ἐκεῖνον ὁλόενα,
 καὶ κόψε με καὶ ἐμὲ καὶ ράψε με καὶ ἐμένα,
 καὶ κάνε με καδράκι καὶ δακτυλίδι μέση,
 καὶ τρεῖς εὐτυχισμένους ἐκεῖνος ποὺ θὰ πέσῃ
 ὅτ' ὁ Γεωργὴ τὴν ψαλλίδα, ὅτ' ὁ Γεωργὴ τὴν βελόνη,
 καὶ αὐτὴν ὑπερυψοῦτε καὶ νῦν καὶ ὅτ' ὁ αἰὼν.